

Χρήστος Φλουρής, σχεδόν αθόρυβα, ποιήματα, άνεμος εκδοτική, 2013

Οπισθόφυλλο

Πάει καιρός από τότε που οι ανησυχίες μου πήραν για πρώτη φορά τη μορφή στίχων κι απ' όταν πίστευα πως μέσα από αυτούς μπορώ να αλλάξω ολάκερο τον κόσμο. Παρά τις αλλαγές που επέφερε σε μένα ο χρόνος, μου άφησε ευτυχώς αναλλοίωτη τη λαχτάρα να εκφράζομαι και σήμερα με τον ίδιο τρόπο και την επιθυμία να ονειρεύομαι διαρκώς. Γιατί οι άνθρωποι δεν σταματούν ποτέ να ονειρεύονται, άλλοτε σιωπηλά, άλλοτε φωναχτά κι άλλοτε σχεδόν αθόρυβα.

Ποιήματα από την συλλογή

Σκάκι

Προσχεδιάζοντας τις κινήσεις μου
προσέχοντας να πατήσω και να κινηθώ
μονάχα όπου κι όπως επιτρέπεται,
κατάφερα θρηνώντας λιγιστές απώλειες
τη νίκη εν τέλει να πανηγυρίσω.
όπως αρμόζει σ' ότι κερδίζεται με κόπο
σε ότι δεν χαρίζεται

Κι όμως δε νιώθω ασφαλής
γιατί ενώ ξέρω καλά πώς να αντιμετωπίσω
ισάξιον αντίπαλο που όμως κινείται και πατά
μονάχα όπου κι όπως επιτρέπεται
φοβάμαι, δεν ξέρω πώς να αμυνθώ
στις άτακτες στρατηγικές
κι ιδίως στα φίλια πυρά
στα επώδυνα αδερφικά χτυπήματα...

Το παραπέρα

Έλεγα «να! ως εκεί θέλω να φτάσω μοναχά,
μέχρι τον χαμηλό τον λόφο με τους ευκαλύπτους
απ' όπου ,λένε, φαίνεται ακάλυπτη
πέρα ως πέρα η θάλασσα»...

«Κι ύστερα θα επαναπαυτώ.
Θα ξαποστάσω στη παχιά σκιά της απραξίας.
Κόπωση θα προφασιστώ,
αδυναμία των μελών να κινηθούν ή ζάλη...
μια κάποια τέλος πάντων
απ' τις προφάσεις τις συνήθεις των ανθρώπων.
Εξάλλου τι να θελήσω, τι να επιθυμήσω άλλο»;

Μα ευθύς ως έφτασα ως εκεί
-που μήτε ήλπιζα μήτε περίμενα ποτέ μου-
και πριν καλά –καλά χορτάσω τη θάλασσα από μακριά
γιατί να νιώθω ημιτελής;
γιατί να έχω αγκάθι στην ψυχή
να με τρυπά,
το ακόμη παραπέρα;

Δεν πρόλαβα

δε με λυτεί που πέθαναν τα πιο αγαπημένα μου όνειρα
γιατί ξέρω καλά πως οι άνθρωποι
δεν σταματούν να ονειρεύονται ποτέ
και σαν από ένστικτο επιβίωσης,
σαν από ανάγκη εσωτερη
αντικαθιστούν εκείνα που πεθαίνουν
με άλλα νέα,
νέα πολύ κι ανυποψίαστα...

με θλίβει ωστόσο που δεν πρόλαβα να τα κτερίσω
-ως επιβάλλουν τα έθιμα τα ταφικά- συμβολικά
μ' ένα ειδώλιο από πηλό, ή ένα λυχνάρι
και να πετάξω μέσα στην πυρά
που φλέγονταν τα σώματά των
λίγα σταφύλια , σύκα ή κυδώνια,
να ναι γλυκιά πολύ η ματαίωσίς τους...

αναρρίχηση

προσχεδιάζα τις κινήσεις μου προσεκτικά
πάντοτε ως τώρα
περνώντας τις προθέσεις μου
-νύχτα συχνά και λάθρα-
ανάμεσα απ' τα συρματοπλέγματα που είχαν στηθεί
για να εμποδίσουν- τάχα- την διαφυγή τους
από τους αφελείς που δεν υποψιάζονταν
πως οι προθέσεις και τα όνειρα
δεν καταδέχονται φραγή
και πως από ένστικτο ή από ανάγκη επιβίωσης
συχνά αναπτύσσουν ικανότητες δεινές
αναρριχήσεως...

ήλιοι

Όλοι οι ήλιοι που ανέτειλαν ως τώρα
δεν ήσαν όλοι αληθινοί.
Άλλοι από αυτούς οπισθοδρόμησαν
φοβούμενοι την βύθιση στη θάλασσα
άλλοι βγήκαν απ' την πορεία τους ανενδοίαστα
κατέβηκαν πιο χαμηλά απ' το καθορισμένο
καίγοντας τα φτερά πουλιών
τις άκρες απ' τα δέντρα
κι άλλοι υποσχέθηκαν πολλών αχτίδων δωρεά
μα ύστερα λούφαξαν βαθιά
μες στο χρυσό τους βάθος...

Όλοι οι ήλιοι που ανέτειλαν ως τώρα
δεν ήσαν όλοι αληθινοί.
Ήσαν μονάχα αληθινοί όσοι άντεξαν τη δύση...